

# ONDŘEJ NEFF

# HU!

POVÍDKY DĚDKA ČUCHÁKA

ILUSTROVAL KAREL JERIE

**HU!**

POVÍDKY DĚDKA ČUCHÁKA

# HU!

POVÍDKY DĚDKA ČUCHÁKA

**ONDŘEJ NEFF**

ILUSTROVAL KAREL JERIE



MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

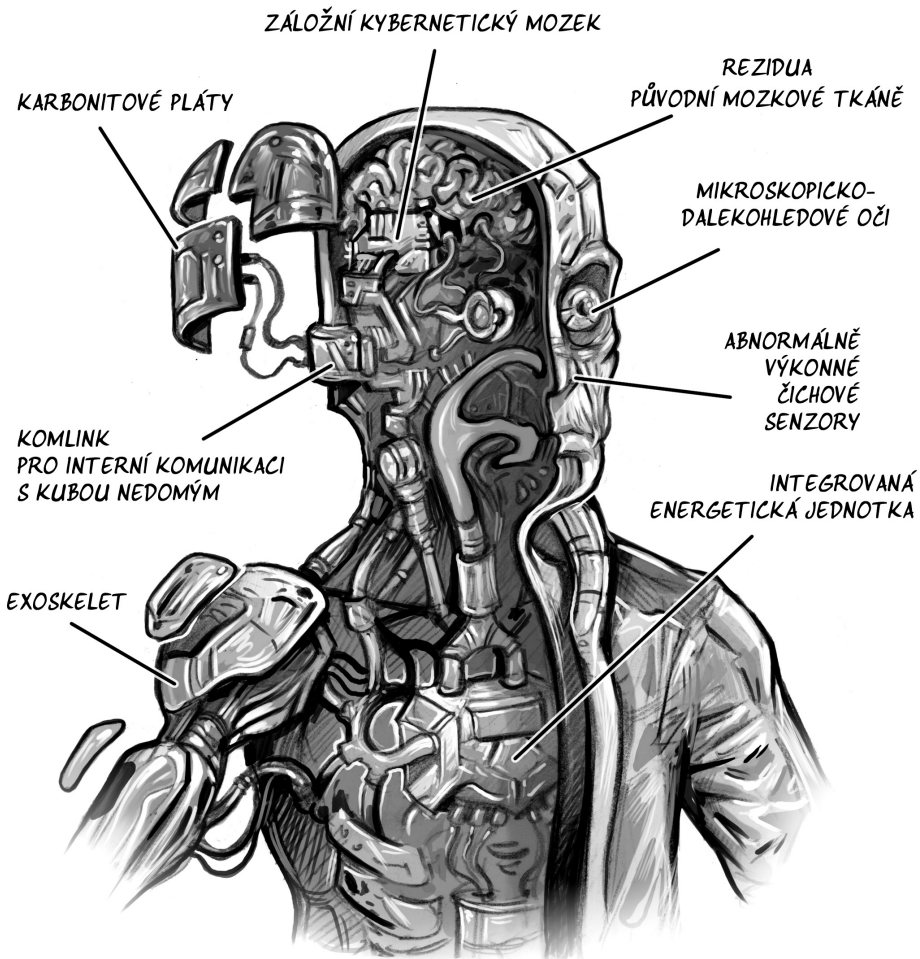
Copyright © Ondřej Neff, 2022

Cover & Illustration © Karel Jerie, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN ~~978-80-7588-346-9~~ (pdf)



ANATOMIE DĚDKA ČUCHÁKA



# **STOPY V PRACHU**





*Jak se dozvíte na závěr knihy v „Poznámce autora“, tato povídka vznikla jako dějový vstup do sborníku kubovsko-čuchákovských povídek z Arkadského cyklu. Za její vznik paradoxně může původní koncept megasborníku všech arkadských povídek. Měly být řazeny podle arkadské chronologie – pak je ovšem povídka „Ano, jsem robot“ dějově předřazena Měsíci mého života – v době, kdy se odehrává, nebyl ještě Kuba Nedomý na Luně.*

*Proto vznikl příběh, který aspoň nějakými stopami zasahuje do průkopnických dob koncem dvacátých let, kdy dochází k Návratu, tedy k další vlně průzkumů Luny. Vzpomíná se tu Czaplinského Magda, první kosmická loď, která měla na Měsíci přistát s tím, že i se svým pilotem zde zůstane natrvalo.*

*Kuba Nedomý přiletěl na Lunu až v roce 2044, kdy už na ní byl rozvinutý těžařský průmysl (viz Měsíc mého života), a svoji existenci starožitníka – po boku s Dědkem Čuchákem – si vytvořil bezprostředně na to, jak víme z románu Hvězda mého života.*

*Příběh je to detektivní. Stopy v prachu jsou zde prezentovány reálně, nikoli jako metafora. Civilizace je na Luně uzavřena do izolovaných bublin a vždycky tomu tak bude, takže stopy v prachu zůstanou nedotčené, dokud je někdo nenaruší. Tudíž je lze prozkoumat i po dlouhé době, což Dědek Čuchák díky svým doslova nadlidským schopnostem udělá.*



## 1

Úkol to byl velmi prostý. Na východním úpatí kráteru Gernsback zahynul v roce 2029 prospektor André Blanquard. Šlo o to najít pozůstatky zemřelého prospektora, převzt je k identifikaci a předat rodině.

Ta se bude nad mumií radovat ze dvou důvodů – a jeden je důležitější. Bude se radovat, že její milovaný André dojde klidu a důstojně ho pohřbí. Nádvkem banky uvolní tři a půl miliardy dědictví zablokovaného proto, že smrt Andrého Blanquarda nebyla doložena a úřady vzhledem k napětí mezi Zemí a Lunou nepřekypovaly ochotou spolupracovat.

Pokud se vyznáte v zemědělských záležitostech, pak tušíte správně. André Blanquard skutečně pocházel z té slavné rodiny. Byl to dokonce bratr Maurice Blanquarda, zakladatele firmy B&B, která převedla vynález Miagiho motoru na průmyslovou bázi. Ta umožnila kolonizaci Luny a tím pádem i vznik Arkádie, a tudíž i našeho starožitnického podniku Nedomý & spol, přičemž ten „spol“ je můj přítel, kyborg zvaný Dědek Čuchák.

To, o čem chci vyprávět, se stalo v roce 2078, v roce padesátého výročí, a tedy i oslav Velkého Návratu Lidstva Na Lunu. Kvůli oslavám jsme měli krámkem vyzdobený plackami s padesátkou a emblémy znázorňujícími Czaplinského *Magdu*, první loď vyba-venou Miagiho motorem, která přivezla na Lunu prvního člověka, jenž měl v úmyslu usadit se tu a žít. Kromě placek a emblémů

jsme měli v nabídce spoustu fábůrů a práporů a transparentů. Jistěže ne proto, že bychom s Dědkem nějak horovali pro oslavičky, ale kvůli zákazníkům, chápejte.

Když k nám Madame Blanquard vešla, myslel jsem si, že nám agentura poslala klauna jako součást dekorace. Na červeném klobouku měla placku s padesátkou a emblém s *Magdou* jí svítil na ohromné klopě modrého saka. Opásaná byla trikolórou a zpod širokých nohavic bílých kalhot jí svítily červené boty.

Teprve při druhém pohledu jsem ji poznal. Viděl jsem ji před týdnem v plastivizním zpravodajství. Byla odhodlaná najít tělo zmizelého strýce Andrého, a dokonce pro něho přivezla rakev.

Návštěvu jsme posadili ke konferenčnímu stolku. Madame vykládala o strýčkovi André a nebyla k zadržení, když se rozpovídala, jak hluboce Maurice, tedy její zesnulý manžel, bratrova skonu litoval.

„*Něco skrývá. Lže,*“ hlásil mi Dědek Čuchák komlinkem výsledek svého pozorování. „*Na nějakém strýčkovi André m jí nezáleží. Jde jí o prachy.*“

Každý mohl vidět, že Dědek je kyborg, kombinace robota a živého člověka. On byl ale mimořádně šeredný kyborg a na svém vzezření si zakládal.

„Moje odpudivost vytváří mezi mnou a vámi masáči příjemné pásmo odtažitosti,“ prohlašoval. Málokdo si ale uvědomoval, že jeho skenovací schopnosti hrubě přesahují cokoli, čím je vybaven člověk. Viděl a slyšel všechno, daleko za hranicemi viditelnosti a slyšitelnosti, a kromě toho byl napojený na lunární orákl. Jen zkuste před takovým monstrem něco schovávat.

Na odhad motivů Madame Blanquard jsem ovšem nepotřeboval Dědkovy analytické schopnosti.

„Proč jste se neobrátila na magistrát habitatu Arkádie?“ zeptal jsem se jí. „Mají tam oddělení pro pátrání po zatoulaných Zemácích.“

„Informovali mě o vaší diskrétnosti, pane Nedomý. Blanquard není jméno, je to firma. Nechci, aby se nějakí úředníci vrtali v jejich záležitostech. Opravdu nestojím o žádnou publicitu.“

Až na to, že ses producírovala před kamerami s rakví pod paždí.

„Diskrétní, to my jsme,“ ohlédl jsem se na Dědka. „A za diskrétnost se platí.“

„Ovšem,“ řekla.

Obličej si nechala stylizovat do podoby porcelánové masky. Mohla si zaplatit vzezření naivního diblíka nebo dobrácké černošky, ona ale chtěla proplouvat lidským hemžením jako ledoborec a na svoji příď si vyvěsila cosi jako tvář Medúzy.

„Bratr vašeho muže –“

„Mluvme o něm jako o mém strýci,“ přerušila mě.

„Jak si přejete. On tedy zmizel na Gernsbacku?“

„Ano,“ řekla a položila dlaně na desku konferenčního stolu.

Vyvolala mapu oblasti Mare Australe, na jehož severovýchodní okraj dopadla před čtyřmi miliardami let planetka a vytvořila lávovou plošinu se zubatým kruhovým okrajem o průměru padesáti kilometrů. O nějakou tu miliardu let později se do okraje trefila další dvě tělesa a vytiskla do horniny takřka identické úhledné důlky. Mohli byste do nich cvrknat kuličky, ale musely by mít sto metrů v průměru, aby hra byla zábavná. Na mapě byly vyznačeny body markující Blanquardovo poslední putování. Poslední bod ležel na zubatém okraji kráteru. Podíval jsem se na datum. *24. dubna 2029*, stálo tam. Oranžová písmena byla na tmavém podkladu dobře vidět. Horská ježatina vrhala dlouhé stíny.

Když Maurice Blanquard umíral, mohl mít docela pěkný výhled, napadlo mě.

„To je autentický záznam trasy?“

„Ano. André byl s mým mužem ve spojení. Na Měsíc přiletěl 22. dubna. Měl tady své kontakty a neprodleně se vydal na

výpravu. Toto je záznam, jak se uchoval v archivech mého nebožtíka muže.“

„Proč jste se nepokusila dřív –“

Byla netrpělivá a poposedávala.

„Pane Nedomý, víte dobře, jaké byly donedávna vztahy mezi našimi autoritami a Lunou. Díky oslavám výročí nastalo něco jako milostivé léto. Proto jsem přispěchala. Velmi dobře vám zaplatím, když zorganizujete výpravu a tělo mého strýce naleznete a dopravíte do Arkádie.“

„Tam ho uložíte do rakve, kterou jsme viděli v plastivizi.“

Ani nemrkla.

„Navrhněte mi cenu, a pokud bude rozumná, snadno se dohodneme.“

„Máme oslavy, Madame Blanquard. Turistická sezóna je v plném proudu. Jistě chápete...“

Rychle se rozhlédla po krámku. Starožitné skafandry, kyslíkové láhve. Komunikační zařízení. Kuriózní lávové objekty, zvířátka, ptáčekové, i nějaký ten penis by se tam našel. Trosky kosmických lodí.

„Jak vidím, obchod máte narvaný zákazníky k prasknutí,“ řekla ledově. „Když vytáhnete paty, davy zájemců odejdou k panu Lebovičovi. Chápu.“

Ona tedy znala Leboviče, našeho hlavního konkurenta. Největší starožitnictví v Arkádii, dvoupatrový obchodní dům se širokou nabídkou.

Některé kusy s cenou nasazenou tak vysoko, že čekaly na zákazníka celá léta. Nedalo se nic dělat, Lebovič byl v branži déle než my a ty nejslavnější kusy vysbíral. Originál Lunochodu jsme za výlohou opravdu neměli.

Když ale někdo vysloví jméno Lebovič, jsme ostražitější než normálně, a to je co říct.

Otevřely se dveře a vstoupil pár, podle všeho novomanželé, ona Číňanka, on Ind. Z ní čišela touha po nakupování, on byl odhodlaný tlačit nohou na brzdu ze všech sil.

Škubání kavek ze Země, to byla moje práce.

Výprava za mrtvolou na Gernsback, to byla moje radost.

Vstal jsem.

„Ozvu se vám s nabídkou, Madame Blanquard. Teď mě omluvte, mám napilno.“

## 2

Mare Australe a celý dosti široký pruh od severu k jihu patří do té oblasti odvrácené strany Luny, která je občas viditelná i ze Země v důsledku její librace – pravidelného kolébání. To byl ostatně i důvod, proč k vyzvednutí těla Andrého Blanquarda mělo dojít až teď, devětačtyřicet let po prospektorově smrti.

Hned v roce 2028, kdy se uskutečnil Návrat, nastalo dělení Měsíce na distrikty. Dohadovali se mezi sebou politici a vojáci a nepustili k sobě nikoho, kdo věci rozumí. Tak se stalo, že základní rozdělení bylo na přívrácenou a odvrácenou stranu. Ty rozumprdy tenkrát nenapadlo, že osmnáct procent povrchu odvrácené strany je díky libraci vidět ze Země. Je tedy tak trochu přívrácená.

Do toho se přpletly další události, pandemie AIDS, atomová válka na Středním východě, franko-německý kalifát a proti němu obnovené ruské impérium s jeho socialistickými satelity, Československem a Polskem, hlasování nohama, tedy úprk svobodomyšlných lidí před administrativní, náboženskou a ideologickou buzerací.

Blanquardova rodina budovala svoje impérium a na pátrání po zmizelém strýci neměla čas ani prostředky. Správně habitatů na

přívratu pak na nějaké mumii na úpatí Gernsbacku nezáleželo. Tak se stalo, že k pátrání došlo až po tak dlouhé době, kdy se věci náležitě uklidnily.

Zkrátka, všechno chce svůj čas, i hledání mrtvol.

Vypadalo to na snadný výlet.

Vyhledal jsem si dostupné informace. Maurice Blanquard byl 24. dubna prokazatelně v rodném Toulouse, Dědek mi přes orákl vyhledal dobové noviny, ve kterých s ním otiskli interview – hodlá podnikat systematizovaný průzkum Měsíce a začne pátrat po vzácných surovinách pro Miagiho motor, bude hledat zejména praseodym a samarium.

Koncem dubna se v novinách psalo, že André Blanquard na Luně zmizel, a v květnu už byl Maurice na Luně, aby po zmizelém bratrovi pátral. Marně, zato zajistil licence pro těžbu nerostů. První tiskovku dal novinářům 18. května. Vrátil se domů lidsky zdrcený a ekonomicky úspěšný. Vzestup firmy B&B se datoval právě od května 2029.

Teď jsme měli na jeho pátrání navázat. Skoro po padesáti letech.

V půjčovně jsem si vyzvedl ploštici, ne zrovna poslední model, nicméně už měla řízený odvod plynů – opravdu jsem se nechtěl dostat do sporu s inspekcí životního prostředí. Podle domluvy jsme naložili Madame Blanquard, jejího tajemníka s povinnostmi bodyguarda a bůhvíčího dalšího a jednoho postaršího chlápka, ze kterého se vyklubal notář konající své služby podle práva šaría, jinak by právní zjištění nebyla ve Francii platná.

Z Arkádie jsme vyjeli východní propustí, a netrvalo dlouho a opustili jsme nevábne končiny znešvařené budovami výrobních komplexů a skladů. Brzy jsme ale museli opustit i energetickou dálnici a spoléhat se na vlastní akumulátory. Na příjmu jsem měl Markétu, šikovnou holčinu, která vzala službu v krámě. Byla nadšená, dveře se prý netrhnou – zákazníků je opravdu hodně.



Což jsem zároveň tlumočil Madame Blanquard, aby viděla, že jsem s tou sumou za výlet nepřeháněl. Nad Mare Australe jsme tedy přiletěli vcelku v pohodě, a právě zde mělo začít naše pátrání.

Kroužil jsem létající plošinou nad místem, které mělo být podle Madame Blanquard výchozím bodem poslední výpravy Andrého Blanquarda.

„Mělo by to být někde u té šikmé skály,“ ukazovala Madame Blanquard. „Podívejte se na mapu.“

Mapa souhlasila – při silném zvětšení jsme šikmou skálu rozpoznali podle stínu. Nikde však nebylo nic, co by neslo lidské stopy.

„Musíte vzít v úvahu odraz,“ ozval se Dědek Čuchák.

„Jejda, ono to mluví?“ vyjekla Madame Blanquard.

Dědek byl až do té chvíle zticha a hovořil jenom se mnou přes komlink.

„Divila byste se, jak mu to jde dobře,“ pokrčil jsem rameny. „Myslíš odraz vln?“

„V roce dvacet devět to bylo rádio,“ řekl Dědek. Nedal najevo, že by se ho poznámka Madame Blanquard nějak dotkla. „Když vezmu v úvahu sklon skály, její hmotnost a strukturu terénu pod skálou, vychází mi odchylka... Jste schopni zapamatovat si číslo s pěti pozicemi za desetinnou čárkou?“

„Ne.“

„Tušil jsem to. Musíte mi tedy věřit. Kubo, stoč to k té černé kostce. Ano, tam,“ pochválil mě.

Když mi Dědek Čuchák řekne, abych něčemu věřil, udělám to. Naučila mě to zkušenost.

„Nenabouráme?“ strachovala se Madame Blanquard.

„V tom musíte věřit mně.“

„Upozorňuju, pane Nedomý, že vás moje klientka upozornila na nebezpečí před úřední osobou, což bude v případě nehody

velmi usnadňovat řízení ve věci stanovení míry zavinění. A z toho vyplývajícího odškodného, samozřejmě.“

„Můžete vystoupit,“ odpověděl jsem, „čímž se vyvarujete rizika.“

„Váš návrh je nestoudný a je v rozporu s učením koránu. Navrhují, abyste –“

„Prosím,“ zvolala Madame Blanquard, „nechte toho, pane doktore! Buší mi srdce při pomýšlení na to, že se blížíme k místu, kde skoro padesát let spočívá tělo mého nešťastného strýce. V takové ledové pustině!“

„Musím vás opravit, Madame, stran té ledové pustiny. Pustina jako taková je v pořádku, tady si nenatrháte ani lebedu. Ale ledu tu moc nenajdete.“

„Drž směr,“ řekl Dědek Čuchák.

Vedl mě do soutěsky značně těsné, až do té míry úzké, že se unikající energetické proudy trysek odrážely od stěn a plošnice se rozhoupala. Bodyguard sáhl po Madame Blanquard a přitiskl ji k sobě. Vzhledem k tomu, že jsme pro jistotu měli i v tlakované bublině na sobě hermáky, tělesné potěšení jí předat nemohl, jen pocít větší jistoty.

Vpluli jsme do tmy. Reflektory plošnice vytvořily na skalních stěnách světelná kola. Mžourali jsme jako macaráti v soláriu.

„Tady je to,“ vedl Dědek svou.

Jemu nedělaly světelné rozdíly potíže. To jsou ty chvíle, kdy kyborgovi můžete i závidět. Vidí potmě, například. Jenže potmě po vás nebudou koukat holky. Vedl nás do úzké průrvy, která vyústila do prostoru připomínajícího antickou arénu. To byl otisk meteoritu, který sem před miliony let dopadl. Právě takové impaktové mikrokrátery mohly být plné vzácných kovů, pokud měl prospektor štěstí. Třeba zrovna praseodymu.

Což byl případ bratří Blanquardů, až na to, že jeden se vrátil z Měsíce s balíkem, kdežto druhý na něm zmizel.

Uprostřed přirozené arény bylo pod skalním převisem autentické ležení z dvacátých let!

Pro starožitníka to byl hodně bohatý nález. Takových už na Luně moc nenajdete, rozhodně ne tam, kde je volný prostor. Drony pročesaly přívrat stejně jako odvrat a autentické památky z průkopnických dvacátých a třicátých let se daly najít opravdu jen v jeskyních, anebo pod skalními převisy, jako byl tento.

Přistál jsem. Teprve teď jsem si všiml, že bodyguard pořád třímá Madame Blanquard, třebaže už jsme stáli na pevné zemi.

„Můžete ji pustit,“ řekl jsem mu. „Na Luně žádné zemětřesení nemáme.“

„Jak vzrušující!“ povykovala uvolněná Madame Blanquard. „Jste si jistý, že právě odsud vykročil ubohý André vstříc svému osudu?“

„Pravděpodobnost je 88,2 %,“ řekl jí Dědek Čuchák.

„Skoro určitě, snad,“ potvrdil jsem mu to. „Těch jedenáct celých osm, to je statistický rozptyl odhadu události staré zhruba padesát let. Na to jsou tabulky, Madame.“

Šeltr zdaleka ještě nebyl standardní, vždyť bratři Blanquardové přišli na Lunu rok po Czaplinském. Tehdy ještě žádné standardy nebyly a nikdo nevěděl, co se v nejbližších letech s Lunou stane. Já si v té době hrál v uhláku na horníka a všechny tehdejší reálie mám pořádně nastudované, jak mě k tomu donutila má profese starožitníka.

Šeltr byl sestavený ze tří vrstev hliníkové fólie ztužené karbonovými vlákny, mezi tím kapsle s pěnou pro případ, že by začalo pršet kosmické kamení. Řešení to bylo celkem účinné, jenom neskladné. Konstrukteři pozdějších prospektorských šeltrů dbali hlavně na to, aby je nemuseli chudáci prospektoři vláčet na zádech. Tady jsem si uvědomil, že Maurice Blanquard se nedostal ke svému jmění zadarmo.

Mimoděk jsem si šeltr spojoval s oběma bratry. Do toho se ozval povyk Madame Blanquard.

„Toto místo se stane svátostí pro naši rodinu a sem budeme přicházet ve výroční den tragédie! Vybudujeme tu chrám a v něm zasvětíme –“

„Mám svatou povinnost vám připomenout zákonné normy předepsané Knihou.“

„Tady nejsme ve Francii, kamaráde,“ řekl jsem notáři. „Právo šaría u nás neplatí.“

„V Knize je psáno, že hranic nemá Jeho vůle!“ rozkřikl se na mě notář, podle všeho spíš imám. „A pokud jde o chrám, k tomu se musí vyslovit náš magistrát.“

Zatímco jsem se zabýval teologicko-právní debatou, prohlížel jsem si to místo. Z hlediska prodejce starožitností bylo velmi hodnotné.

„Byli tu dva muži,“ ozval se mi Dědek v komlinku.

„Oba bratři? Jeden byl tady, druhý na Zemi.“

„Chceš slyšet procento?“

„Co říká ta vaše mapa? Tohle je společný šeltr bratří Blanquardových?“

„Kdepak,“ odpověděla. „Když André zahynul, byl Maurice v Toulouse.“

„S jakou pravděpodobností lže?“ zeptal jsem se Dědka po komlinku.

„Tak velké číslo ani neznáš,“ odpověděl Dědek Čuchák. „Vidíš, jak je tu zameteno? Mechanický úklid.“

„Prospektor se smetákem, ano, to je typický obrázek z dvacátých let,“ připustil jsem.

„Říkal jste něco, pane Nedomý?“

„Jenom, že bychom měli pokračovat.“

„Vidím stopy. Vpravo od šeltru,“ upozornil mě Dědek.

„Tudy,“ ukázal jsem. Tak je to u nás zařízeno, že si přivlastňuju Dědkovy zásluhy.

„Máte oči jako ostříž, pane Nedomý!“ rozplývala se Madame Blanquard, když objevila šlápoty v měsíčním prachu v koutě, ve kterém nebylo vidět na krok.

„Zdědil jsem je po dědečkovi, Madame,“ řekl jsem skromně.

Stopy vedly úžlabinou mezi skalami. Kdo ví, kolik takových mumií skrývají hory v pomezí, zvláště tady. Ve sporném území mezi přívratem a odvratem hledalo štěstí mnoho prospektorů ještě ve čtyřicátých letech, kdy už se věci vyjasňovaly, Luna se osamostatnila a habitaty ovládly ten ježatý a naveskrz svobodný svět.

Vydali jsme se na pěší túru. Já se pochodu nebál, byl jsem zvyklý, a Dědkovy nohy měly energetický pohon. Za mnou klusal notář. Chtěl nás mít na očích, abychom neudělali nějaké čachry namířené proti klientce, a taky, abychom neprovedli něco proti zásadám Knihy. Průvod uzavíral bodyguard s Madame Blanquard.

Stopy bylo jasně vidět. Sluneční paprsky se odrážely od skal, takže jsme byli ušetřeni pekelných světelných kontrastů, které drží většinu turistů v bezpečí koridorů v lunárních habitatech.

„*Jsou pěkně vidět,*“ poznamenal jsem v komlinku.

„*Má to svoje opodstatnění,*“ souhlasil Dědek Čuchák.

„*Ty ho samozřejmě znáš!*“

Někdy mi lezl na nervy, hlavně když dělal tajemného a vševědoucího.

„*Ovšem. Šlápoty jsou hlubší o 32 %, než odpovídá šlápotě průměrně vzrostlého a hmotného muže.*“

„*Tlustoch?*“

„*Větší váha je na špičce. Někdo nesl na zádech břemeno a naklánel se kupředu.*“

„*To musela být docela zabíračka.*“

„*Proto si myslím,*“ řekl v komlinku Dědek Čuchák, „*že nepůjdeme daleko.*“

Nechutný to zvyk, mít vždycky pravdu! Kráčeli jsme ještě dvacet minut, pak jsme se dostali na volné prostranství mezi kolmými skalami. Uprostřed ležel muž v hermetickém oděvu. Přílbu měl rozbitou, potřísněnou krví.

„Tady vlevo střepy a krev,“ ukázal Dědek Čuchák.

Vedle mě stanul notář a vzápětí dorazila dvojice Madame Blanquard a bodyguard.

„Dobrý bože, strýček!“ zvolala pozůstalá.

„Vypadá to na zásah mikrometeoritem. Strašná smůla. Pravděpodobnost jedna k milionu,“ řekl jsem.

„*Chceš znát pravou hodnotu?*“ ozvalo se v komlinku.

Madame Blanquard přesvědčivě štkala. Chtěla se vrhnout vpřed, nejspíš aby mohla mrtvolu obejmout a nechat se při tom vyfotografovat. Notář ji zadržel.

„Je třeba neprodleně vše oznámit autoritám a provést zajištění a vyšetření.“

„*Jak to, že ho za padesát let nenašel žádný dron?*“ ptal jsem se Dědka po komlinku.

„*Těžko říct. Horší ale je, že neodpovídá výška těla a dráha střely.*“

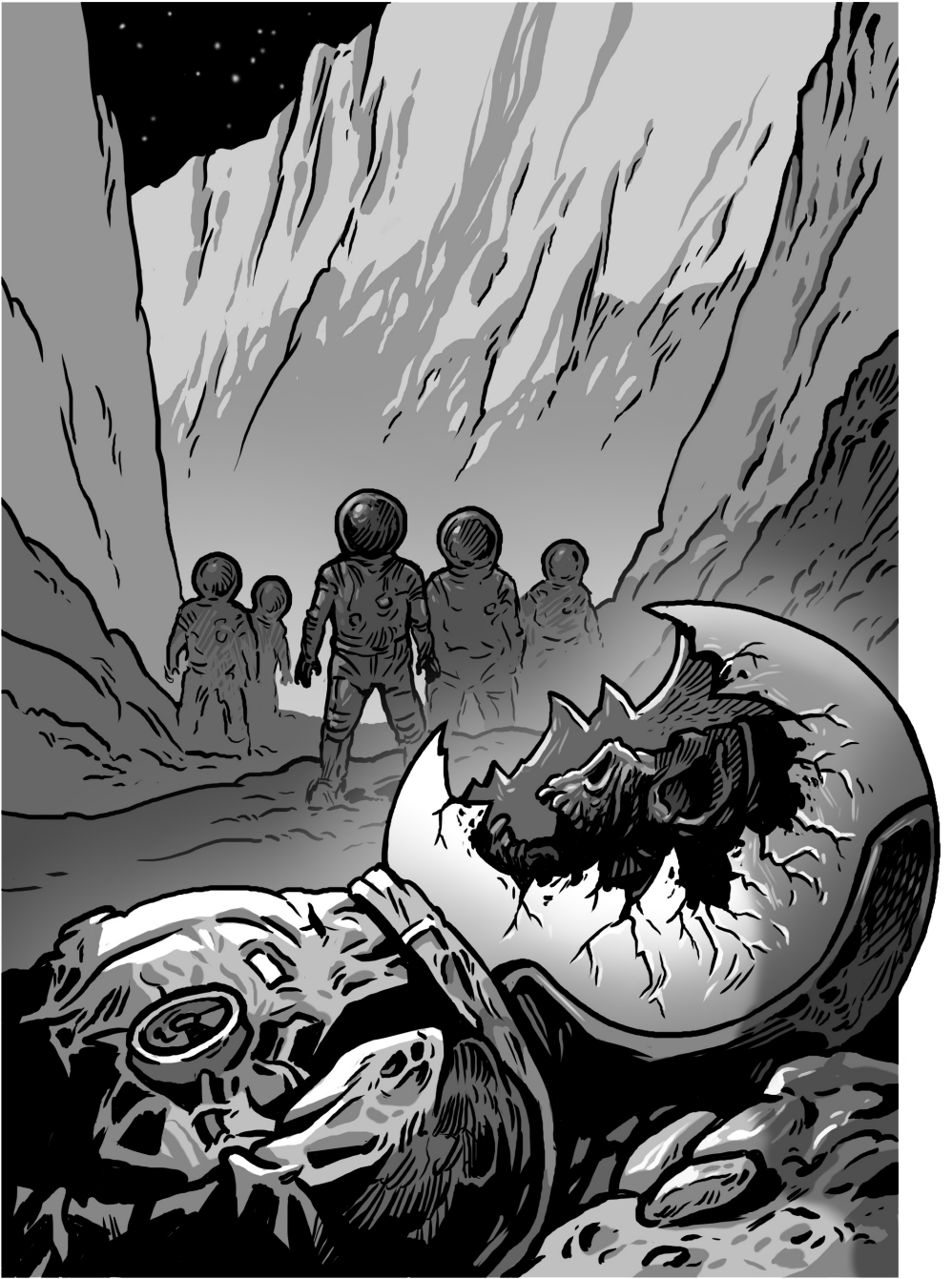
„To je hrůza! Můj ubohý strýček! Jaký strašný konec ho potkal! Ještě že se toho nedožil Maurice!“

Toho by klepla pepka a místo jednoho tuhého bychom měli dva.

„Buďte statečná, Madame,“ řekl jsem. „Pouť stezkami osudu vystavuje naši sílu nejedné zkoušce a tato je z nejtěžších.“

„Děkuji vám, Jakube,“ slyšel jsem Madame Blanquard v reproduktorech své šišky. „Jsem ráda, že vás mám v těžké chvíli nablízku.“

„*To jsi řekl moc hezky, Kubo,*“ pochválil mě Dědek Čuchák v komlinku. „*Nás taky čeká těžká zkouška. Uvidíme, co na to řekne Mantella.*“







Kupole chrání Arkádii před kosmickou prázdnotou a komisař Luigi Mantella ji chrání před grázly všeho druhu. Známe se sakra dlouho, od pětáctýřicátého, kdy jsem zkejsnul na Luně a nechal se okrást o vše, co se na tehdy mladém klukovi ukrást dalo. Luigi není obyčejný typ policajta a já taky nejsem jeho obyčejný zákazník. Mezi námi probíhá něco jako hra kočky s myší, jenomže není vždycky snadné odhadnout, kdo je kočka a kdo myš.

Tentokrát to bylo jednoduché. Másla na hlavě jsem neměl ani na namazání topinky o velikosti pětníku. Přišli jsme na levotu, která vypadala jako vražda, a jako řádní arkadští občané jsme ji oznámili, říká se taky „nahlásili“, policejnímu orgánovi. Ten teď seděl v našem krámku u téhož konferenčního stolku, u kterého jsme debatovali s Madame Blanquard.

Luigi měl na sobě parádní uniformu a také on byl přiozdoben symboly padesátého výročí. Vyslechl můj výklad i Dědkovy věcné dodatky s výrazem napjaté pozornosti, který pak volně přepnul do masky politování.

„Máme padesáté výročí,“ řekl. „Nemusím vám to připomínat,“ gestem ukázal na výzdobu v naší oficíně. „Habitat praská ve švech. Na jednoho obyvatele máme čtyři turisty. Všichni sem přišli slavit a očumovat a bavit se. Policejní sbor je vytížený. Musíš vědět od Su, jak je těžké udržet pořádek ve slušném podniku!“

Moje přítelkyně Su z rodiny Wang-li vede velmi slušný podnik Modrá laguna – skvělá kuchyně i sklep.

„Tím chceš říct,“ vstoupil jsem mu do řeči, „že případ chlapa s ustřelenou hlavou necháš plavat.“

„Je to tragédie stará osmačtyřicet let. Tehdejší prospektoři byli hrdinové, průkopníci. Čest jejich památce. Jim vděčíme za naši bezpečnost a pohodlí. Podstupovali ohromné riziko. Žádné

předpovědi kosmického bombardování. Prostě přiletěl šutr a báb, bylo po prospektorovi.“

„Luigi, Dědek ti ukázal záznamy. Je jasné, že toho chlapa netrefil šutrák.“

„Dědkův záznam nemá úřední certifikaci. Kromě toho víš, jak se magistrát v poslední době dívá na kyborgy a andráře. Jistě se neurazíš, Dědku,“ oslovil Dědka. Kazimír Prus, to je jméno člověka, který dřepěl uvnitř hrozivého skeletu z oceli a karbonitu. „Kdepak. S tím, co máte, se případ otevřít nedá. Je to stará záležitost. Zapomenutá. Měj rozum, Kubo. Už na to máš nejvyšší čas.“

„Co tedy máme dělat?“

„Dostali jste zaplacení?“

„Dostali.“

„Tak tedy slavte. Je přece co. Padesát let od Návratu! Že to ale uteklo, co, chlapi?“

Nicméně se na nás nevykašlal. Poslal osvědčení, že Maurice Blanquard skutečně přistál v portu v Arkádii 3. května 2029.

#### 4

V Lebovičově Lunárním centru bylo doslova narváno lidmi a do jeho privátní kanceláře jsme se museli prodírat davem lidí dychtících po tom, aby byli napáleni, za zády tajemníka, který nás u šéfa ohlásil. Zato v kanceláři provoněné čajem a kaledonským lulkovým tabákem byl klid.

Sotva jsme vešli, Marek Lebovič vypnul orákl vsazený do pracovní desky stolu vyřezávaného v nepálském stylu, pružně vstal a s pravicí napřaženou nám šel vysokým kobercem vstříc. Světlo lampiónů mu prozařovalo šedivé kudrnaté vlasy. Ve tváři měl úsměv číslo osm.

„Vzácná návštěva! Vážím si toho, že jste si udělali čas v téhle živé sezóně. Padesáté výročí! Trochu se mi svírá srdce při pomýšlení, že na tak silnou vlnu budeme čekat dalších padesát let.“

„To bude natotata. Nechci zdržovat. Jde mi o jednoho zákazníka. Je to Madame Blanquard.“

„Vzácný příteli Jakube! O zákazníky se mi stará sedmatřicet prodavačů. Mohu zprostředkovat rozhovor s kterýmkoli z nich. Jistě chápeš, že žádný nemá paměť ani zdaleka tak dokonalou jako náš neméně vzácný přítel Kazimír Prus.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Madame Blanquard je vdova po Maurici Blanquardovi,“ pokračoval jsem, jako by nic neřekl. „Firma B&B je dvanáctá ze sta nejvýznamnějších korporací euro-arabské hospodářské oblasti. Madame přijela na Lunu vyřídit delikátní dědickou záležitost. Jedná se o pozůstalost po Andrém Blanquardovi, po bratrovi zmíněného Maurice.“

Lebovič seděl proti mně v křesle a svoji skalnatou bradu vy-  
podložil pěstí pravé ruky, opřené loktem o opěradlo.

„Tady jde o dlouhé peníze, Marku. My jsme dostali krátké peníze.“

„Ale na to jste přece zvyklí, ne?“ nadhodil rozmarně.

„Má to jednu výhodu. Nejsme zapletení do vraždy.“

„V tom jsme na tom obdobně. Nevím nic o žádné vraždě.“

Podíval jsem se na Dědka.

„Tělo zavražděného mělo na sobě hermáky,“ řekl.

„To měli prospektoři ve zvyku, chodit po měsíčním povrchu ve skafandru.“

„Byl to model Virgin XB 18, integrované boty se skafandrem.“

„Vždycky jsem obdivoval tvoje zbožíznalecké schopnosti a ne-  
jednou jsem ti nabízel dobře placené místo ve svém podniku,“  
usmál se na něho Marek Lebovič.

„Jenže tyhle hermáky se začaly používat od roku pětatřicet nahoru. Maurice Blanquarda měl trefit šutr o šest let dřív,“ řekl jsem.

„To je opravdu zvláštní,“ nehnul brvou Lebovič. „Máte pro to nějaké vysvětlení?“

„Předpokládám, že toho panáka jsi neprodal Madame Blanquardové ty, protože ty bys na chybu přišel. Byl to některý z tvých méně zdatných prodavačů.“

„Mrtvola měla na sobě visačku? Účet nebo nálepku?“

„Prodej skafandru není nic trestného,“ pokrčil jsem rameny. „Je to žádaná antikvita. Lidi si ho instalují do obývacího vedle plastivizního setu. Ten tvůj pitomec prodavač nemohl vědět, že do panáka někdo strčí mrtvolu, odtáhne ji na svah Gernsbacku a naranžuje tam jedno parádní provětrání lebky.“

„Taky si myslím,“ souhlasil Lebovič.

„*Začíná být nervózní,*“ poznamenal Dědek v komlinku.

Dokázal měřit tělesnou teplotu, vlhkost kůže, pohyby očí a asi patnáct dalších parametrů, takže fungoval jako spolehlivý detektor lži.

„Prodej panáka není nic proti ničemu. Teď jsme tě ale seznámili s citlivými skutečnostmi. Příklad jsme oznámili policii.“

„Jistě Mantellovi,“ řekl rychle Lebovič s lehkým příděchem pohrdání. „Ten si na magistrátu moc vyskakovat nemůže.“

„*Na rozdíl od tebe, šmejde,*“ zasyčel v komlinku Dědek Čuchák.

„Je to policejní důstojník a my mu případ řádně oznámili.“

„S policií jsem vždycky spolupracoval a nemám žádný záznam. To, co jste mi oznámili, беру velmi vážně. Rád vám pomohu. Podíváme se na to společně.“

Zavedl nás ke stolu. Displej oráklu vypadal jako okno do asfaltové laguny.

„Reset,“ řekl Lebovič polohlasně. Přístroj se restartoval. „Virgin XB 18,“ vyslovil název produktu. Z asfaltové hladiny vyplula tvář servisního avatara.

„Prodán před pěti dny, placeno bleskovým převodem.“  
„Prodavač!“ štěkl Lebovič.  
„Osmatřicítka,“ zněla odpověď.  
„Ať sem přijde.“  
„Ano, pane,“ řekl avatar a rozplynul se do asfaltu.  
„Vidíte,“ usmál se Lebovič, „že jsem vám plně k dispozici.“  
„Jako vždycky, Marku,“ přikývl jsem. „Jako vždycky.“

## 5

Objev těla tragicky zahynulého Andrého Blanquarda se dostal do zpravodajství obou světů. Ocenil jsem, že se v našem plastivizním vysílání ocitla zmínka o firmě Nedomý & Prus, starožitnictví, která zajišťuje i turistické výlety po pamětihodnostech přívratu a odvratu. Větší rozruch ale vyvolal na Zemi, zvláště v hospodářských kruzích.

Majetkové poměry firmy B&B byly totiž pořád ještě jaksi nevyjasněné. Podíl Andrého Blanquarda byl jasný a ten přešel na jeho vdovu. Co ale s bratrem? Jeho poslední doložená přítomnost byla na Měsíci. Jenže od roku 2029 se stala spousta věcí, došlo k turbulencím politickým, společenským i vojenským, vztahy byly napjaté a nikdo nemohl spolehlivě doložit, jaký byl další osud zmizelého.

Že se z Měsíce neozval? Takových uprchlíků se daly najít v různých habitatech tisíce, v Arkádii, Alhambře, Zvezgorodku a dalších. Teď se konečně tělo objevilo, jeho autentičnost byla doložena, nálezu byl přítomen dokonce i notář, a veškeré pochybnosti proto padly. Akcie společnosti B&B prudce stouply a na žebříčku nejbohatších lidí světa povyskočila Madame Blanquard tak rychle, že kdyby to byl povýskok fyzický, vyletěly by jí nudle z nosu.

A šlo to rychle, byla to otázka hodin.

Netřeba dodávat, že rozhovor s prodavačkou označenou číslem osmatřicet nebyl plodný. Děvče vypovědělo, že si skafandr odnesl nějaký pán. Platil hotově a odvoz zboží si nevyžádal. Jestli byl v obchodě sám, děvče nevědělo.

„Byl šrumec,“ odpovídala na doplňující otázky.

Víc jsme se mohli dozvědět i v plastivizi.

Tělo Andrého Blanquarda nechala Madame Blanquard nabalzamovat a nyní se připravovalo k převozu na Zemi, kde mělo být důstojně pohřbeno. Ochotně poskytla rozhovor reportérce Kanálu 6. Neopomněla se zmínit, že osudný skafandr, ve kterém byl padlý hrdina nalezen, nechala zničit.

„Nechci, aby zůstalo cokoli, co by připomínalo onu osudnou chvíli 24. dubna 2029, kdy se z hlubin vesmíru vynořila smrt a vyrvala našeho drahého z milující náruče rodiny.“

Krásná to slova! Jediné oko nemohlo zůstat suché.

„Mám takový pocit,“ řekl jsem Dědkovi, „že jsme sehráli roli dvou šašků a přihráli jsme vdově po vrahovi pořádný ranec prachů.“

„Přemýšlím,“ řekl Dědek Čuchák.

„Tady se moc nevypřemýšlí, kamaráde.“

„Proč Lebovič resetoval orákl?“

„Asi proto, abychom neviděli, co si prohlížel předtím, než jsme přišli.“

„Tajemník nás ohlásil. Muselo ho napadnout, že jdeme kvůli Blanquardové.“

„Protože k nám Blanquardovou poslal?“

„Přesně tak. Věděl, že moje senzory od Zeisse vidí i za roh. Takže pro jistotu udělal reset. Když pak orákl zapnul, všechny stopy byly pryč.“

„Zrovna jako skafandr Virgin XB 18,“ poznamenal jsem. „Ty jsi ale zahlédl vypnutou obrazovku.“

„Černá jako bota.“

„To na ní nemohlo vůbec nic zůstat?“

„Zeiss umí hodně, na zázraky ale nestačí.“

„Počkej. Všechno nechává stopu. Ty jsi poznal podle stop, že ji vyšlapala dvojnásobná váha. Třeba na displeji taky nějaká zůstane.“

„Říkám ti, že zázraky neumím. Mám určitou rozlišovací schopnost a můj procesor má taky nějakou kapacitu...“ vykrucoval se Dědek Čuchák.

„Co kdyby... doktor Kurz?“

„Nechci o tom chlapovi ani slyšet!“

Doktor Kurz byl čaroděj experimentální medicíny. Oba bychom o něm mohli sáhodlouze vyprávět. Jenom se zmíním, že mi dokázal přišít hlavu ujetou pod koly vlaku. A Dědek Čuchák? Od hlavy k patě byl dílem jeho rukou a jeho umu.

„Jde o dobrou věc.“

„Nechci doktora Kurze!“

„Nebud' jako malej.“

„Netahej sem toho šarlatána! Vždyť on ani není doopravdy doktor!“

„Ale umí toho víc než deset opravdových doktorů.“

Tak jsem do naší záhady zatáhl i zázračného šarlatána, který se mohl pyšnit tím, že toho o životě ví nejvíc – hned po Stvořiteli.

„Jde o to vytáhnout z Dědkova optického záznamu maximum,“ vysvětloval jsem doktoru Kurzovi. „Viděl černou obrazovku. Na ní ale muselo něco zůstat, a on to v sobě nějak má a my chceme dostat ty zbytky na povrch.“

„Vymýšlíte si na mě nemožnosti, Nedomý!“ hněval se *doktor honoris causa* Hilar Kurz a jeho oči hněvivě blýskaly zpod obočí, jímž by se daly zametat chodníky.

Přemýšlel jsem, jestli je hubenější, než když jsem ho viděl naposled, ale pak jsem usoudil, že musí jít o zrakový klam. Kurzova hubenost je finální konstanta, jako absolutní nula nebo rychlost světla.

„Vypnutý počítač! Až bude mít pan Prus vypnutý mozek, pak mě zavolejte. Na vypnuté počítače si pošlete pro nějakého utřinose, který se rád rýpá v pozitronice.“

„Tohle ale je fyziologická záležitost, doktore. Dědkovy receptory mají nějakou kapacitu.“

„Vysokou!“ vypískl doktor Kurz. „Mohl byste si gratulovat, kdybyste dosahoval deseti procent.“

„Zkuste je navýšit na sto deset. Na sto padesát. Ta informace tam někde je, jenže je zahrabaná v šumu. Vyhrabte ji. Možná že vás tenhle úkol navede na novou kolej bádání. Zpětná recepcce, to je snad malá výzva?“

„Zpětná recepcce,“ opakoval po mně doktor Kurz. „Poslyšte, teď mě napadá, že by se váš problém přece jenom dal vyřešit. Informace byla předána, avšak nikoli vnímána, chápete? Zůstala jaksi v latentní podobě.“

„Začínám tušit!“

„To je od vás bystré,“ řekl blahosklonně. „Kdyby se podařilo latentní informaci vyvolat, mohli bychom si přečíst, co bylo napsáno na displeji oráklu, než došlo k jeho resetu.“

„Úžasné. Tohle by mě nenapadlo.“

„Nikdo to od vás ani nečeká, Nedomý. Pojdte sem, Prusi.“

„*Já to věděl,*“ zanařikal mi v komlinku. „*Bude se ve mně vrtat. Kvůli nějaké pitomé mrňavé vraždě!*“

Doktor Kurz tentokrát do Dědkova hardwaru zasahovat nemusel a vše se odbylo jen softwarově, přes doktorův přenosný diagnostický kufřík. Než nastal úřední večer, byl s navýšením zpětné recepcce hotový.



Za námahu si nechal dobře zaplatit a na jeho honorář praskl výtěžek od Madame Blanquard a ještě něco navíc. Přitom výsledkem byla jen dvě slova:

## KIMOVA GARÁŽ

Sama o sobě to byla informace bezcenná. Adresář Arkádie nabízel tisíce takových služeb. Jenže já dobře věděl, co je Kimova garáž zač. Byl to stoprocentně thajský podnik.

Když za doktorem Kurzem a jeho kufříkem zapadly dveře, jak se hezky říká, upadl jsem do hlubokého zadumání.

Pokud jsou do toho zapletení Thajci, koleduju si o hodně velký malér. Jak se brzy ukázalo, ani tento případ nebyl žádná výjimka.

## 6

V Arkádii jsme měli podniky, jako je Kimova garáž, odjakživa. Byla to skutečně garáž. Mohli jste si tu půjčit terénní rover, tedy vozidlo uzpůsobené k jízdě na mraze, bublinu na rámu s podvozkem sestávajícím ze šesti drátěných koulí o průměru metr padesát. Dala se tu najmout i ploštice, létající plošina.

Jenže v tom byl ten rozdíl. Já si najal ploštici u firmy Hertz a mohl jsem si být jistý, že jí trysky fungují a nebudou prskat, že navigační zařízení má sladěné s dispečinkem a řídicí jednotku má napěchovanou znalostmi čerstvých nařízení a vyhlášek, produkovaných magistrátem Arkádie, ale i dalších magistrátních výroben úřední šikany.

Nájem v Kimově garáži byl poloviční, a naděje na přežití tomu odpovídala. A hlavně, řídicí jednotka byla zapečetěná takovým způsobem, že porušenou plombu bych odhalil i já v polospánku a nepotřeboval bych k tomu rentgenové oči Dědka Čucháka.

Dovedu si představit, proč i tak renomovaná firma jako Lebovičovo starožitnictví využívá služeb Kimovy garáže. Předpisy se týkají všeho možného. Jsou zde rozsáhlé zakázané oblasti. Jsou tu předepsané letové výšky. Jsou tu nařízení o ochraně povrchu. Jsou to správná nařízení. Bez nich by povrch Luny byl už dávno celý potápaný a počmáraný a rozježděný, vždyť každá myší tápota tam přečká stovky let, nebo snad tisíce, podle síly slunečního větru.

Jenže našinec někdy potřebuje z nějakého důvodu zajet tam a zase jinam, a pak je moc rád, když má po ruce podnik typu Kimovy garáže s plošticí lehýnce upravenou, aby vyšla vstříc jemnému překročení zákona.

Renomé Kimovy garáže jsem samozřejmě znal, slyšel jsem, že ji vedou nějakí drsní Thajci. Netroufal bych si přijít bez ohlášení, oni jsou Thajci někdy hodně nervózní. Ohlásil jsem se u šéfa té party. Jmenoval se Daeng Kasem a se žádným Kimem neměl nic společného, snad kromě jednoho písmena ve jménu.

Řekl jsem mu, kdo jsem a že obvykle obchoduju s Hertzem, jenže teď je to padesáté výročí a Hertz nemá k dispozici ani koloběžku. Nemusel jsem mu všet na nos, že pro mě jako stálého zákazníka má plošticí z rezervy připravenou kdykoli.

„O co jde?“ zeptal se Kasem bez okolků.

„Raději bych to vysvětlil osobně,“ odpověděl jsem.

Chvilku bylo ticho a pak Kasem řekl:

„Tak přijďte.“

Svoje sídlo zvolil Kasem u jižní výpustě. Bylo to tak trochu zapomenuté nebo nechťené předměstí Arkádie. Ještě před pár lety tu měly vzniknout přepychové hotely, protože se čekala politická obleva vztahů se Zemí, pak do toho přišly nějaké rozmišky, hotelovým společnostem došly prachy a z hotelů zbyly skelety, některé holé, vystavené mrazu, jiné kryté provizorními fóliemi.

Během několika let tu vzniklo bludiště skladišť a brlohů pro lidi bez identity. Daly se tu najít pokoutní výrobní všeho možného zakázaného: kybobordely našlapané erotickými specialitami, arény pro krvavé zápasy, pokoutní omlazovací kliniky, zkrátka, veselo tu bylo.

Krabicí veřejné dopravy jsme se dostali až k vnějšímu okraji aglomerace, připomínajícímu nádor. Hned se k nám přilepili nějakí týpci, a že prý nás za pár šupů dovedou, kam potřebujeme, tedy jestli si chceme zadovážet – to byla jejich nejčastější otázka. Dívali se při tom na Dědka a ten jim odpovídal jen svým neurčitým „hu“, zatímco já se bavil představou vidiny dovádějícího Dědka.

Naštěstí jsme žádný takový průvodcovský servis nepotřebovali, protože Dědek tahal informace přímo z policejního oráklu, do kterého mu Mantella kdysi v dobrém rozmaru uvolnil zadní vrátka. Věděl si v tom labyrintu rady, a tak netrvalo dlouho a ocitli jsme se v hale páchnoucí mazivy a spáleným kovem.

U špinavé stěny se rozpadalo několik roverů a uprostřed stála docela obstojná ploštice. Chvilku jsme byli sami.

„Už jdou,“ ozval se Dědek komlinkem. „Tři chlapi.“

Z fóliových závěsů se vyloupila jen jedna postava. Dědek pokývl na znamení, že dva zůstali ve skrytu. Bouchači připravení zasáhnout.

Šel jsem Kasemovi naproti.

„Nedomý,“ řekl jsem. „Mluvili jsme spolu.“

„Jo. Kdo vás přivedl?“

„Vyznáme se.“

„To jste dobrý,“ řekl s pohledem upřeným na Dědka. „Hodně dobrý. O co jde?“

„Slyšel jsem, že děláte čištění.“

Kasem byl hubený mrňavý Thajec. Bylo na něm znát, že kůži na obličejí má tvrdou jak podešev. Thajský boxer ji takovou mít

musí. Na sobě měl růžové triko s hyperrealistickým zobrazením kopretiny jemně se kývajícím ve slabém vánku. Z krátkých rukávů mu čouhaly ruce potetované tak, aby to vypadalo, že má staženou kůži, takže byly vidět svaly, šlachy, žíly a sem tam i nějaká kost. Věřím, že Dědkovi Čuchákovi se to mohlo i líbit, mně se z toho trochu zvedal kufr.

„Přijde na to.“

„Ty víš, co jsme zač.“

„Jasně,“ přikývl. „Hadráři.“

„Zákazník koupil individuál na mraze.“

Tím jsem mu chtěl sdělit, že si zákazník koupil samostatnou obytnou jednotku za hranicemi společného arkadského krytí. Takže žádná Kupole, je to samostatná bublina venku v přírodě.

Momentálně magistrát nové individuály nepovoluje, takže se zákaz obchází nákupem polorozpadlé pastoušky, která se rekonstruuje a je z toho v lepším případě i luxusní sídlo. V tom je ale ta potíž, pastoušky mívají nevábne okolí, rozježděné kolovými rovery, potápané šlápotami a poznamenané všemožnými činnostmi. Proto se okolí musí čistit, a na čištění dohlíží enviromentální oddělení magistrátu, které si přeje, aby Luna byla ve stavu jako před rokem 1969, tečka.

„Chápu,“ řekl Kasem. „Máte licenci?“

Na čištění potřebujete oficiální službu, anebo individuální službu podmíněnou schvalovacím řízením zabírajícím tři terabyty dat.

„Zažádáno.“

„Tak přijďte, až bude komplet. Cestu znáte, takže žádný problém.“

„Potřebuju vzorek,“ řekl jsem.

„Jako co?“

„Řek bych, že čistíte touhle plečkou,“ kývl jsem bradou k plošticí uprostřed haly.

„Tahle plečka je osmisetkošskej semigravitační overdrajv, vole,“ řekl Kasem.

„Člověk by to do něho fakt neřek. Zákazník chce ale vidět vzorek. Něco jako zkušební jízdu. Deset minut za tisícovku. Mně to připadá moc. Já bych to nedal. Dokonce bych řekl, že je to hnusně moc, protože to kazí ceny. Ten můj kunčaft je ale říčnej a chce vidět výsledky, aby věděl, do čeho jde.“

„Zkušební jízdu, říkáš?“

„Jo.“

„To jako hned?“

„To by bylo nejlepší. Tady kamarád má v sobě kameru. Natočíme vzorek a kunčaft rozhodne.“

„Kouknu se, jestli tu mám někoho volnýho.“

Máš dva volný vzadu v těch plachtách, pomyslel jsem si.

Odvrátil se, popošel pár kroků a hodně dlouho se s někým dohadoval komunikátorem.

„*Mluví s Lebovičem,*“ řekl mi Dědek Čuchák po komlinku.

„*Co říká?*“

„*Odpovědi neslyším. Mluví o nás jako o klaunech.*“

„*Zasloužili bychom si víc úcty, myslím.*“

„*Říká, že dobře... fajn... nic proti ničemu.*“

„*To je od něho moc bezký. Až se potkáme, pěkně mu poděkuju.*“

Kasem se otočil a vrátil se k nám.

„Tak fajn,“ řekl, „můžeme se do toho pustit. Hej, Moo,“ obrátil se a křikl k závěsům, „hoď sebou.“

Moo nedělal hanbu svému jménu, byl to skutečně tlustoch, který mohl mít ve své tělesné schránce nasoukané tři takové Kasemy.

„Jo, jo, už du.“

„Naložíš pány a vezmeš to kolem bouračky na smetišť a kolem stadionu zpátky. Jasný?“

„Jo,“ kývl tlustoch.

„U smetáku je to hodně zhyndrovaný. Tam spustíš plácačku a umeteš to. Dvacet metrů?“ obrátil se ke mně.

„Jo,“ opičil jsem se po Moovi.

„Tobě je to taky jasný?“

„Jo,“ opět kývl Moo.

„Prachy,“ řekl mi Kasem.

Obrátil jsem se na Dědka.

„Jo,“ řekl můj přítel kyborg.

Kasem sledoval svůj bankovní implantát na hřbetu pravé ruky. Tisícovka mu v deseti vteřinách přistála na kontě, a tak mohl i on spokojeně přikývnout. Litř za deset minut, to nebyl špatnej kšeft.

„Máme prvotřídní plácačku, repasovanou. Kunčaft bude spokojenej, uvidíš.“

„My si to natočíme a předáme. Když fakt bude, přijdem zase.“

„Jasně,“ řekl Kasem. „Dobrý. A co ty, Moo, dobrý?“

„Jo,“ řekl Moo.

Napochodovali jsme tedy k plošnici a nasedli. Moo si sedl k rejčákům. Zatáhl přes nás bublinu, stroj se vznesl a otočil se o sto osmdesát stupňů. Bylo vidět, že to s ním Moo umí. Letěl v režimu semigrava a vsadil bych se, že by vítr trysek neodfoukl ani snítku kopretiny, kdyby odpadla od Kasemova trika a ustlala si na podlaze. Kasem mávl, závěsy se rozestoupily a Moo vmanévroval stroj do industriální houštiny arkadské periferie.

Byl jsem moc rád, že nemusím sedět u řízení. Moo se opravdu vyznal a ani jednou neškrtl, třebaže to někdy bylo na centimetry. Ven na mráz jsme se dostali malou propustí – Kasem si nejspíš pronajímal průchody. Brzy jsme uviděli trosku šestnáctikolového nákladáku, napůl zasypanou měsíčním prachem, to byla ta bouračka.

Moo zamířil přímo k jedné z mnoha černých skládek. Magistrát je odmítal likvidovat na své náklady a trval na tom, že je třeba

identifikovat původce odpadu a likvidaci mu naučtovat. Potíž byla v tom, že půlka odpadu byla neidentifikovatelná a ta druhá patřila firmám v úpadku a insolvenční. V okolí to bylo opravdu hodně zhyndrované, jak se Kasem vyjádřil. Moo aktivoval plácačku, spustil plošticí až k povrchu a pomalu zahlazoval jednu brázdou za druhou. Dědek se uvelebil na zádi a dělal si podrobný záznam.

„Dobrá?“ křikl jsem na něho.

„Jo,“ odpověděl.

Některé věci jsou nakažlivé.

„Dobrá?“ zeptal se mě Moo.

„Jo,“ odpověděl jsem mu a teď jsem si fakt připadal jako u blbejch.

Moo zrychlil. Před námi už byla blankytná bublina opuštěného lehkooatletického stadionu. Měli jsme ho obletět a nastavit zpáteční kurz.

Zleva se k nám připojila další plošticí. Napadlo mě, že je to divoch, který chce závodit. Třeba poznal, kolik koní v sobě tahle zdánlivá vykopávka má, a dostal chuť změřit síly.

„Kašli na něj, Moo, nech ho letět!“ křikl jsem na tlustocha.

„Jo,“ odpověděl.

Vtom se ale ze sousední plošticí zablesklo, náš stroj dostal ránu a rozhoupal se, Moo vykřikl a pustil rejčáky. Namířili jsme rovnou do konstrukce pustého stadionu. Moo si zakryl tvář. Narazili jsme a bublina pukla. Z podlahy vystřelily salvátory, kokony první záchrany, a v okamžiku byla kolem mě bílá tma.

Pak jsem se praštil do hlavy a kolem mě nebylo nic.

Později jsem samozřejmě zpytoval paměť, kde jsem udělal chybu. Takové zkoumání je hodně užitečné. Poznaná chyba je záruka, že ji člověk neudělá znovu.

Potíž je v tom, že zpravidla pak už nikdy nenastane příležitost, aby tu chybu udělal, a okolnosti mu nastrčí do cesty nohu z úplně jiné strany, aby se o ni přerazil a nabil si hubu.

Analýza téhle situace byla těžká, protože jsem žádnou chybu neudělal.

Já skutečně měl kunčafta, který potřeboval vyčistit okolí pas-toušky, aby si tam mohl postavit hoch nóbl sídlo. Kasem byl specialista na pololegální úpravu terénu. To mě jen tak napadlo, že bych si mohl ověřit, kdo vlastně čistil terén na Gernsbacku, když tam partička Madame Blanquard manipulovala s mrtvolou Andrého Blanquarda.

Ona má každá ta pláčačka specifickou stopu. Očima ji nerozeznáte, jenže Dědek nemá oči jako vy nebo já. On tu stopu identifikuje a rozpozná a zařadí naprosto přesně. Bylo tedy vcelku logické, že jsem se obrátil právě na Kasema.

Jak to, že nás tedy někdo vyhmátl?

Ono to bylo setkání v nesprávný čas na nesprávném místě.

To jsem si uvědomil až po nějaké době, když jsem se v nové situaci stačil zorientovat.

Probral jsem se uvnitř opuštěného stadionu, do kterého Moos Kasemovou plošticí naboural. Měl velkou smůlu. Salvátor ho sice taky zabalil, zrovna tak jako Dědka a mě, jenže útočníci neměli zájem na tom, aby přežil. Prostě ho ze salvátoru vytáhli a odpojili od aparatury, a byl šmytec. Nedělali s tím žádné cavyky.

Poznal jsem jen jednoho z nich. Byl to bodyguard Madame Blanquard. Druzí dva byli z galerky, patřili k té sortě šupáků,



kteřá žila v podzemí a tvořila to nejhorší podhoubí velkého města, jaké si dovedete představit.

Bodyguard nechal Mooa zemřít. Hned mi došlo, že likviduje nepohodlného svědka, vždyť Moo byl u toho, když Madame Blanquard nechala kouzlit s tělem strýce Andrého.

S námi si nevěděl rady. Zavolał tedy na pomoc šéfovou a ta se dostavila v překvapivě krátké době.

„Pan Nedomý, pan Nedomý...“, řekla bez pozdravu, když vešla ve společnosti svého šaría notáře. „Nebudu předstírat, že vás ráda vidím.“ Měla na sobě šedý cestovní kostým se širokou černou stuhou na rukávu, což měl být znak hlubokého zármutku. „Řekli mi, že jste diskretní. A co se ukázalo? Jste zvědavý všudybyl!“

„Mám své limity, Madame. Vražda už je za hranicí. S tou se smířit nedokážu.“

Vzdychla. Podívala se na notáře.

„S některými lidmi je těžké pořízení. Vražda? Můj strýc je mrtev skoro padesát let. Já v té době nebyla ještě na světě. Můj manžel byl na Zemi, když chudák André zahynul po úderu mikrometeoritu.“

„Druhou obětí je chudák Moo,“ kývl jsem k mohutnému tělu, které leželo opodál přikryté plachtou.

„Ano, je to oběť neodpovědného létání semigravitační plošinou ve špatném technickém stavu. Moji lidé jsou svědci té tragické nehody.“

„My jsme svědci, že váš stroj naši plošinu nahnal do konstrukce stadionu!“

„Chápete, že jste spoluviníci? Najali jste si plošinu u obskurní firmy. Nesete svůj díl odpovědnosti. Ano, možná že řidič po sobě zanechal ženu a děti. Má váš závod dost prostředků na to, aby hradil odškodné, výživné a bolestné?“

„*Dívám se do zákoníku, Kubo,*“ ozval se Dědek v komlinku.  
„*Nevypadá to s námi dobře.*“

„Víte, pane Nedomý,“ řekla Madame Blanquard, „poslední vývoj událostí velmi pomohl firmě B&B, a v neposlední řadě i mně osobně. Dovedu být uznalá. Jste obětí jednak nešťastné nehody, jednak pomýlených utkvělých představ. Možná že by vám pomohl malý finanční příspěvek. Oceňuji váš podíl na objevení těla ubohého strýce Andrého a nabízím vám obnos padesáti tisíc, abyste dal do pořádku všechny závazky, které plynou ze spolupráce se mnou, případně s firmou B&B.“

„Co se stane, když vám řeknu, že se mi z vás chce blít?“

„Opravdu se nemíním o vaše zažívání starat. S jistým neklidem vidím, že konstrukce této stavby je chatrnější, než by se zdálo. Možná hrozí zhroucení. Asi bude správné vás vrátit do kombinéz první záchrany.“

Kývla, a v tu chvíli se celá ta parta na nás vrhla, mně zkroutili ruce za zády a natáhli na mě salvátora. Jak si poradili s Dědkem, nevím, jen to bylo zřejmé, že ho taky strčili do pytle.

„Takovou míru nerozumnosti jsem od vás nečekala,“ slyšel jsem Madame Blanquard.

Pak se ozval rachot a také výkřiky. Trhal jsem sebou, abych se ze salvátora vymanil. Rachot sílil a já čekal, kdy mě nějaká padající traverza přišpendlí k podlaze.

Pak někdo otevřel salvátora. Spatřil jsem tvář Luigiho Mantelly.

„Doporučil jsem vám, abyste slavili, chlapi,“ řekl. „Všechna čest, horší místo na oslavu jste si vybrat nemohli!“

Dopadlo to tedy dobře, až na to, že jsem se pohádal s Dědkem Čuchákem.

„Ty tvoje kontakty! Zadní vrátka!“ spílal jsem mu.

„Co je špatného na tom, že mám přístup do policejního oráku-lu? Kolikrát se ti to hodilo? V tobě není moc vděku. Když hledáme cestu do Kimovy garáže, to se ti můj přístup do policejního oráku-lu hodí!“

„Hodí, hodí!“ pěnil jsem. „Jenže ty zadní vrátka mají vchod a východ, a jedním směrem chodíš ty a druhým Luigi Mantel-la.“

„Kdyby nepřišel, ta bába by na nás nechala shodit stadion!“

„To sem nepleť. Jeden pitomý stadion na hlavě, to je patálie. Mně jde o princip. Ten je jasný. Ty jsi nechal do našich záležitostí otevřená vrátka pro policejní dohled. To ti vyčítám!“

„Tak co mám dělat?“ zeptal se Dědek Čuchák, jako vždy logický. „Chceš, abych je zavřel?“

Chvilku jsem přemýšlel, já, jako vždy nelogický.

„Ne. A už o tom nemluvme.“

Tohle tedy dopadlo nerozhodně.

Ve hře ale zůstal ještě jeden spor.

Kdo vyřešil záhadu vraždy z roku 2029?

Pokud jde o mě, měl jsem jasno. Vyřešil jsem ji já. Však jsem to taky Mantellovi naservíroval, když rozruch utichl, policajti naskládali celou partičku Madame Blanquard do pruhované policejní kostky a odvezli ji. My, co jsme zbyli, jsme po malé zastávce na ošetřovně usedli do křesel v Mantellově šéfovské pracovně.

„Ta věc mi byla jasná od první chvíle, kdy jsem si všiml, že prach někdo umetl. Mě nějaká Madame Blanquard neoklame. Jsem na Luně od roku 2045 a –“

„– pracoval jsi jako havíř a od sedmačtyřicátého roku jsi starožitník. Tak dál,“ skočil mi do řeči Mantella.

„Hu,“ přisadil si Dědek Čuchák.

„Celé to místo někdo umetl, aby zahladil stopy. To se musí dělat mechanicky, z plošnice. A každý nástroj na zahlazování stop za sebou zanechává stopy. Stačí tedy najít nástroj a od něho vede přímá linka k tomu, kdo nástroj použil. Doktor Kurz vyvolal z Dědkovy paměti vjem nápisu KIMOVA GARÁŽ a zbytek byla už jen rutina. I kdyby se Madame Blanquard nezamotala do patálie se zbořením stadionu, přes Leboviče byste se k ní snadno dostali.“

Moji přátelé mlčeli.

„Myslím, že si zasloužím aspoň trochu vděku ze strany policejního sboru habitatu Arkádie. Madame Blanquard máte pod zámkem a odtud půjde šupem před soud.“

„Až na to, že u soudu dostane padesátku pokuty za neoprávněný vstup do budovy určené k demolicí. Hoši, já ani nemám oprávnění dál ji vyšetřovat! Je tady jako představitel velké zemědělské firmy a chystá se odvézt ostatky spoluzakladatele. Nemůžu ji vyšetřovat kvůli vraždě proto, že někdo někde zametal! Vždyť ona má stoprocentní alibi. Sama ještě nebyla v roce 2029 na světě a její manžel byl v den úmrtí na Zemi.“

V tuhle chvíli nastoupil na jeviště Dědek Čuchák, v plné zbroji a s fanfárami.

„Alibi se opírá o záznam postupu Andrého Blanquarda v oblasti kráteru Gernsback, je to tak?“

„Víš dobře, že jo,“ řekl Mantella.

„Jak sis jistě všiml, skály zobrazené na záznamu vrhají stín.“

„Na Luně máme hodně málo dnů, kdy by skály nevrhaly stín,“ pokusil se Mantella o sarkasmus, vyšší to stupeň ironie.

„Jenže každý den ho vrhají jinak dlouhý. Stín zobrazený na záznamu neodpovídá stavu z 24. dubna 2029, ale z 16. května

2029. Záznam zachycuje jeho kroky a šeltr, který jsme našli, je Mauricův šeltr.“

Mantella vyskočil z křesla.

„Zfalšovaný dokument! Teď je skřípnu!“

Do Mantelly vjela činorodost, brzy nás vypoklonkoval a vypustil honící psy po horké stopě.

Vrátili jsme se do krámku, abychom pokračovali v rozepři, kdo má větší zásluhu. Co je víc, všimnout si umeteného prachu, nebo délky stínů?

Nakonec nám Mantella radost z hádky i části vítězství zkazil.

Obtěžoval se do krámku zavítat osobně.

„Jsou pod zámek a hned tak nevylezou,“ hlásil.

„Kvůli stínu!“ křikl Dědek.

„Jasně že kvůli prachu,“ vrtěl jsem hlavou.

„Ne. Porovnal jsem váhu rakve, když s ní Madame Blanquard přiletěla, s váhou s naloženým nebožtíkem. Byla identická.“

„Hu,“ řekl Dědek Čuchák.

„Madame Blanquard si mrtvolu přivezla s sebou a s pomocí fámulusů ji nechala nainstalovat na místě, které si Maurice Blanquard vyhlédl už v roce 2029. Jenže nebyla příležitost k tomu, aby ji mohl na Měsíc dopravit. Ten úkol zůstal až na jeho vdově.“

„Jestli to dobře chápu,“ ozval jsem se, „tak nedostane padesátku pokuty za neoprávněný vstup, ale dvě stovky pokuty za přešupek proti zákonu o pohřebnictví.“

„Kdepak, Kubo. Mrtvola má sice díru v hlavě, ale v ní patolog objevil stopy střelného prachu. Čistý průstřel. Tak to je, přátelé a kamarádi. Vraždu jí nikdo nepřišije, ale na dědictví po člověku, kterého její manžel zavraždil, může zapomenout.“

„Počkat,“ řekl Dědek Čuchák. „Občanské zákony pořád ještě platí i v Evropě. Právo šaría je na pozůstalostní řízení obzvláště přísné. Není moci, aby Madame Blanquard...“

„Ale je, Dědku, je taková moc.“

„To bych rád věděl, jaká!“

„Neviditelná ruka trhu. Když se na Zemi dostala zpráva, že ve firmě B&B jeden bratr zabil druhého a vdova markýrovala neštěstí, akcie firmy se zhroutily, na zbytek se vrhli věřitelé a Madame Blanquard nemá kromě dluhů co dědit!“

Hlavní otázka ale zůstala nezodpovězená: Kdo z nás má na řešení případu větší zásluhu?

Nakonec to rozhodl z výše svého úřadu Mantella.

„Kuba přišel na zametání, Dědek změřil stíny a já nechal zvážít rakev. Víte co? Otevřeme si flašku a oslavíme to padesáté výročí Návratu společně!“

Ano, málokterý spor bývá takto urovnán ke všeobecné spokojenosti. Na zdraví!



# **BARRYMORŮV PONOR**

